

БОЖИЕТО ПРИСЪСТВИЕ

Дейвид Уилкерсън

29 Февруари 1988

Опасността от това да го изгубим – Как го губим – Как да си го върнем отново

Давид прелюбодейства с Витсавее: „Но делото, което Давид беше извършил, беше зло пред Господа.” (2 Царе 11:27). Витсавее стана царица, а Давид се зае с царските си задължения. Един ден, вероятно докато беше на среща на високо ниво с чужди посланици, някой се приближи до него и прошепна: „Господине, пророк Натан е тук. Той е нетърпелив и настоява да ви види на момента. Казва, че е въпрос на живот и смърт!”

Мога да видя как Давид пребледнява, кръвта бързо се оттегля от лицето му, неспособен е да помръдне, парализиран е от страх. Заливат го мисли: „О, не! Той знае! Той е пророк! Бог трябва да му е казал за тайната ми връзка с Витсавее! Знае, че Урия не умря случайно, знае, че аз го убих! Всичко свърши! Аз съм загубен! Свършен съм! Той ще ме изобличи!” Давид бързо разпусна всички. Поемайки си бавно дъх, той нареди на слугата: „Доведи Натан в стаята ми.” И ето че там, с дълбок, пронизващ поглед стоеше пророка, светия човек Натан. Давид се свлича на стола си, бял като призрак. „Бог да те благослови, Натан. Какво мога да направя за теб? Само кажи!”

Натан се обръща и започва да разказва на Давид за ужасния грях на един богаташ, който открадна малкото агънце на някого. Давид се успокоява: „Не знае! Не е дошъл да ме изобличи! Разстроен е поради греха на някой друг!” Давид е целият в слух. Отговаря на Натан: „Натан, искаш да кажеш, че този ужасен, егоистичен богаташ има много стада, но когато му дошли гости и той се нуждаел от месо, открадна единственото агне на бедния си съсед? А агнето било домашният му любимец - живеело в къщата, играло с децата, спяло с тях? И този егоистичен, алчен богаташ открадна агнето? Направо ще го убия! Колко ужасно! Ще го накарам да възстанови агнето четирикратно. Не се притеснявай, Натан. Ще кажа на командира да доведе този човек веднага. Как се казва той? Кажи ми. Кой е той?”

Натан рязко се обръща, поглежда Давид в очите, посочва го с пръст и казва: „Ти, Давид! Ти си човекът! Ти открадна Витсавее! Ти си егоистичният убиец!” Давид онемява. Ужас обхваща сърцето му, докато Натан вика: „Защо презря ти словото на Господа, като стори зло пред Него?” (2 Царе 12:9). След това изрече тези ужасни думи: „Аз ще повдигна зло против теб от дома ти и ще взема жените ти пред очите ти, и ще ги дам на ближния ти...” (2 Царе 12:11). Давид извика: „Съгреших против Господа...” (2 Царе 12:13).

Давид не беше ужасен, че ще загуби жените си според пророчеството на Натан. Не – Давид си спомни какво се случи със Саул заради греха и бунта му. Той беше видял как великия Божий мъж се срива и изпада в лудост, когато Божието присъствие се оттегли от него. Беше плакал при гледката на силния някога Божий човек, а след това проклинаш, живееш в страх,

без надежда. Давид знаеше какво представлява краят на някой, който изгуби Божието присъствие. Беше виждал злите духове да обладават Саул. Така че, Давид извика: „О, Господи, признавам престъпленията си и грехът ми е винаги пред мен. Сътвори ми чисто сърце, Боже, и непоклатим дух обновявай вътре в мен! Не ме отхвърляй от лицето Си и не отнемай Светия Си Дух от мен!” (Псалм 51:3,10,11)

Какво се случва с Божието дете, когато присъствието на Бог се оттегли?

Ако християните вземеха присърце опита на Саул, те биха извикали към Господ като Давид: „Дай ми чисто сърце! Не отнемай присъствието Си от мен!” Саул е трагичен образ на християнин, който е изгубил свящото Божие присъствие.

Има три ужасни доказателства. Първото е меланхоличния, депресиран дух. Божият Дух остави Саул, защото той отказа да се покори на Божията заповед. На Саул му беше заповядано да не прави нищо, докато Самуил не дойде в Галгал да търси Бог и принесе жертва, но Саул беше нетърпелив и пое нещата в свои ръце. Така че, Бог го изостави: „... понеже ти не спази онова, което Господ ти заповяда” (1 Царе 13:14). Той не взе Божието Слово на сериозно.

Тогава върху него слезе дух на завист и ревност и той се почувства неуверен. Тълпите пееха: „Саул уби хилядите си и Давид — десетките си хиляди... И от този ден нататък Саул гледаше на Давид с лошо око. А на следващия ден зъл дух от Бога дойде върху Саул и той беснееше сред къщата...” (1 Царе 18:7-10). Текстът в оригинал казва: „Мрачният дух, изпратен от Бог слезе върху Саул и той се правеше, че пророкува наред къщата...” Думата всъщност е „беснее!” Саул бушуваше из къщата, чупеше неща в жесток пристъп на лудост. Той буйстваше като обезумял! Хвърли копието си по Давид, опитвайки се да го убие. „И Саул се страхуваше от Давид, понеже Господ беше с него, а от Саул се беше оттеглил.” (1 Царе 18:12)

Нищо по-лошо не може да се каже за Божието дете от това, че „Господното присъствие си е заминало”. На негово място идва дух на безнадеждност, който причинява внезапно раздразнение, избухвания, ревност, завист и страх. Този мрачен дух накара Саул да вярва, че хората се опитват да го заловят, че всички заговорничат против него, че никой не го обича и съжалява. „Всички вие сте се наговорили срещу мен и няма кой да ми открие, че синът ми е направил завет с Есеевия син; и няма нито един между вас, който да ме съжали...” (1 Царе 22:8). Той вече не вярваше на собствения си син и в един мрачен ден на лудост, Саул поръча убийството на осемдесет и пет свещеника. След това напълно помете свещеническия град Ноб — включително уби жените, майките и децата. Саул се превърна в интригант и манипулатор. Домът му бе разделен и объркан. Не можеше да спи през нощта, винаги беше неспокоен.

Съществува депресия, причинена от липсата на някои вещества в мозъка и тя е изцяло медицински проблем. Но голяма част от депресията сред Божиите хора е причинена от оттеглянето на Божия Дух заради тяхното непокорство. Както Саул, така и те не са приели Бог на сериозно и са станали раздразнителни, ревниви, завистливи, манипулативни и мразещи.

Второто доказателство за загубата на Божието присъствие са чести изповеди и случайни мощни раздвижвания на Духа, но без промяна в сърцето. Саул винаги изповядваше, винаги казваше: „Съгреших! Съжалявам!“ Той каза така в Галгал, когато не се покори на Бог, пощади най-доброто от стадото и спаси злия цар Анхус. Каза го и на Давид, когато той не го уби в пещерата. „Ти си по-праведен от мен, защото ти ми отплати с добро, а аз ти отплатих със зло“ (1 Царе 24:17). Саул отново се покая на хълма Ехела, след като Давид се промъкна в стана докато сауловите пазачи спяха, и открадна копието и бутилката му за вода. „Съгреших. Върни се, сине мой, Давиде, защото няма вече да ти сторя зло...“ (1 Царе 26:21). Но през цялото това време сърцето му не се промени, а още повече се закоравяваше след всяка изповед.

Когато Давид избяга в Рама, за да бъде със Самуил и пророците, Саул излезе да го убие. Но вместо това Духът дойде върху Саул: „...и Божият Дух беше и на него, и той вървеше и непрекъснато пророкуваше, докато стигна в Навиот в Рама. И съблече горните си дрехи и пророкуваше и той пред Самуил, и лежеше гол през целия онзи ден и през цялата онази нощ...“ (1 Царе 19:23-24). Когато се приближи до Божия огън сред святите хора, Божият Дух го удари като светкавица. Беше велико! Цял ден и цяла нощ възторжени думи, хваление към Бог, пророкуване. Но след като се изправи, той отново се върна към непреклонните си пътища.

Колко много християни са в това състояние! Бог се движи върху тях, след което те плачат и Му обещават, че нещата ще се променят. Бог им дава освежителни времена, за да ги притегли към Себе Си, да отмени греха. Но, те никога не се променят. Не започват да живеят посветен живот. Не изучават Библиите си. Не се молят. Божието присъствие не остава с тях. Само понякога чувстват как Божият Дух се движи върху тях.

Третото доказателство за липсата на Божието присъствие е объркания живот, липсата на водителство и лично слово от Бог. Един от най-тъжните епизоди в Библията разказва за това, как Саул потърси съвет от медиума в Ендор, понеже Бог отказа да му отговори (виж 1 Царе 28:5-20). Чуйте мрачните думи на Саул: „...Бог се е оттеглил от мен и не ми отговаря вече...“ (стих 15). Това е тъжния признак на християнин, който е изгубил Божието присъствие. Той ходи в смут и страдание, просещ слово от Бог, дори започва да гледа хороскопа и посещава астролози – всичко и всеки, който твърди, че има пророчески способности.

Как губим Божието присъствие?

Днес християните губят Божието присъствие по същия начин, по който го изгуби и Израил. След като Израил беше спасен от Червено море и всички врагове бяха победени, мъртви в морето: „...народът се обоя от Господа и повярва в Господа и в слугата Му Моисей.“ (Изход 14:31). След като бяха спасени, те обещаха да осигурят на Бог обиталище – място в сърца им, където да бъде присъствието Му. Цялата нация обеща: „Господа ми спасение. Той ми е Бог, и ще Го прославя...“ (Изход 15:2)

Божие присъствие е изгубено, защото няма място, където да стои! Израил обеща на Бог, че никога няма да забравят часа на избавлението си, че сърцата им ще бъдат Негови шатри, място, където Той ще обитава, за което те винаги ще си спомнят. Това е ежедневно общуване. Не е ли, което ти обеща на Бог, когато те спаси? Че ще Му дадеш цялото си сърце? Че тялото ти ще бъде Негов храм? Че словото Му ще бъде радостта ти! Че винаги ще бъдеш благодарен и ще се молиш!

Но Израил пренебрегна Божието присъствие и забрави Словото Му. Така е и днес. Божият народ изпитва толкова малко уважение към присъствието Му, че не прави място и няма време за Духа Му. Рядко посещават тайната молитвена стаичка, която е Неговото жилище, Неговата шатра. Мнозина цитират стиха: „Защото Бог е казал: „Никак няма да те оставя и никак няма да те напусна.” (Евреи 13:5), но прочетете по-нататък – стих 7 носи заповедта да внимаваме в Божието Слово.

Второ – Божието присъствие е изгубено, когато издигнем златното теле. Бог нарече израилтяните събрани около златното теле „коравовратни” люде. Те представляват хора, които не са се затворили с Бог и не осигуряват време и място за сладко общение с Него. Хора, от които Божия Дух и присъствие са се оттеглили са хора, които скоро ще бъдат погълнати от идолопоклонство. Не трябва да се присмиваме над израилтяните, които танцуваха около златното теле. Християнинът не трябва снизходително да пита: „Как можаха да паднат толкова ниско?”, защото златното теле все още е с нас.

Какво представлява златното теле? Това е дълбок, вътрешен, сърдечен проблем. Той символизира неочаквано безразличие към Божиите заповеди. С действията си, Израил каза: „Бог не може да има предвид онова, което каза!” Просто не приеха предупрежденията Му сериозно. Защо Израил стана толкова равнодушен, нехаен, безгрижен и спря да се страхува от Божието Слово? Защото пророческият глас си беше отишъл. Гърмящият пророк не беше наблизо. Нямахме свят Божи човек наоколо, който да ги укори. Само Аарон – мекият към греха свещеник. Моисей беше на планината при Бог.

Така е и днес. През последните 30 години се появи толерантното евангелие. Едва напоследък се издигат пророци. Тази липса на Божествен укор е докарала внезапно безразличие, което позволява на християните да пият мръсотия без да бъдат осъдени, да бъдат безразлични към изучаването на Божието Слово и равнодушни към молитвата. Да, златното теле е дух в Божието дете – дух на безразличие.

Как си възвръщате и пазите Божието присъствие?

След като толкова много християни пренебрегват молитвата, въпросът е: „Наистина ли искаш Божието присъствие?”, защото, вярваш или не, Израил можеше да притежава всичко, което Бог обеща, но без присъствието Му! Израил можеше да го направи, както и много християни днес.

Бог каза на Моисей да вземе и да въведе народа Му в Обещаната земя. Той каза също, че един ангел ще ги води, а не Той Самия „...понеже аз няма да вървя помежду ви, (защото сте коравовратни люде), да не би да ви довърша из пътя.” (Изход 33:3). Помислете за това! Всичките Божии благословения, обещани права и цялото наследство, но без присъствието Му! Присъствието на ангели, земя, в която течаха мляко и мед, но не и Божието присъствие!

Саул изгуби Божието присъствие, въпреки това Бог му помогна да победи амаликчаните. Саул победи филистимците. Все още беше цар. Но колко ужасни бяха последиците от това да е оставен от Божието присъствие! В тази ситуация избуява греха, нанасят се идолите, а плътта сяда на трона. Давид беше виждал това, затова извика: „Не ме отхвърляй от лицето Си и не отнемай Светия Си Дух от мен!” (Псалм 51:11). Моисей знаеше последствията, така че отказа да продължи без Божието присъствие. Той каза на Бог: „Ако Твоето присъствие не дойде с мен, не ни извеждай оттук, защото как ще се познае сега, че съм намерил благоволение пред Теб, аз и Твоят народ? Нали чрез Твоето идване с нас, така че да бъдем отделени аз и Твоят народ от всеки народ, който е по лицето на земята!” (Изход 33:15-16)

Три неща се случиха преди облачния стълб на Божието присъствие да се завърне: „И когато народът чу това лошо известие, плака горчиво; и никой не си сложи украшенията. И Моисей взе шатъра и го постави вън от стана, далеч от стана, и го нарече шатър за срещане, и всеки, който търсеше Господа, излизаше при шатъра за срещане, който беше вън от стана. И когато Моисей влезеше в шатъра, облачният стълб слизаше и заставаше на входа на шатъра...” (Изход 33:4,7,9)

Първо, те жалееха, плакаха, скърбяха и се покаяха при тъжната новина за Божието оттегляне. Те разбраха, че Той няма да обитава сред упорити хора, които гледат лекомислено на Словото Му. Откриха, че Бог има предвид точно онова, което казва. Въпреки, че бяха избрани, Той каза, че ще ги остави. Чуйте Словото Му: „Но дори и сега, заявява Господ, обърнете се към Мен с цялото си сърце, с пост, с плач и с ридание! И разкъсайте сърцето си, а не дрехите си и се обърнете към Господа, вашия Бог, защото е милостив и състрадателен, дълготърпелив и многомилостив и се разкайва за злото. Кой знае? Може да се върне и да се разкае, и да остави след Себе Си благословение...” (Йоил 2:12-14). Това благословение е Божието присъствие. Къде са християните, които ще бъдат сериозни с Неговото Слово, ще плачат, постят и ще Го търсят, докато дойде обещание за присъствието Му?

Второ, те магнаха всичките си украшения. Господ каза: „Затова свали си сега украшенията, за да видя какво ще направя с теб.” (Изход 33:5). Това означава, че направиха практически стъпки да махнат от себе си всичко, което ги разсейва. Техните украшения бяха златни и сребърни копия на злите египетски богове – мишки, кози и телета, висящи на верижки. Извинението им: „Аз не се покланям на нещата, които висят на врата ми. Това е просто парче злато. Няма никакво значение, просто сантиментален спомен от Египет!” Но Бог знаеше, че е нещо повече от това. Пророк Софония предупреди, че Бог ще съди онези израилтяни: „Ще изстребя... онези, които се кланят и се кълнат в Господа, и се кълнат в Мелхом” (Софония 1:4-5). Божият народ си бяха направили малки украшения, образи на бога на моавците и на амонския бог Мелхом (Молох) - богът на човешките жертвоприношения. До този момент Бог търпеливо понасяше този флирт, но въпросът вече беше на живот и смърт. Малките им талисманчета ги бяха накарали да си направят златното теле. Така че, Бог каза: „Стига! Най-

малкото, което можете да направите е да махнете онова, което ви съблазнява! Онова, на което жертвате времето си!”

Християните казват, че желаят Божието присъствие, но дори няма да махнат онези неща, които очевидно отклоняват вниманието им от Него. Исус Навиев заповяда на народа: „Затова сега, бойте се от Господа и Му служете с искреност и истина и махнете боговете...” (Исус Навиев 24:14). „Махнете” на иврит означава „оставете боговете си”. Бог не се шегува, когато заповядва: „И да не внасяш в дома си гнусота...” (Второзаконие 7:26). „Не докосвайте нищо нечисто.” „Не поставяй пред очите си нищо зло” „Ходете пред мен непорочни”. И така, те се освободиха от всичко, което дразнеше Бог.

Трето, Моисей издигна шатра извън лагера. Скинията още не беше построена. Това беше специална шатра, обиталище на Божието присъствие, поставена извън всичко, което можеше да им отвлече вниманието, далеч от лагера. Само онези, които наистина търсеха Господ отиваха до шатрата. Моисей ходеше там всеки ден, Исус Навиев никога не я напусна. Тази шатра представлява тайната молитвена стаичка на християните. Божието дете трябва да остави настрана семейството си, заетия си график. То трябва да излезе от всичко това, за да срещне Господ и да търси лицето Му, защото Бог плаче за: „Няма вече кой да разпъне шатъра ми и да издигне завесите ми.” (Еремия 10:20)

Едва тогава проблемът беше разрешен: „И когато Моисей влезеше в шатъра, облачният стълб слизаше и заставаше на входа на шатъра, и Господ говореше с Моисей... И Господ каза: Моето присъствие ще върви с теб, и Аз ще ти дам почивка.” (Изход 33:8,14). Щом наистина искаш Божието присъствие, къде е шатъра ти? Защо не Го търсиш? Защо не се молиш? Защо не изучаваш Словото Му? Защо църквата е единствената ти връзка с Него? Познаваш ли, загрижен ли си въобще за присъствието Му в теб?

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1988 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Presence of God](#) / [Божието присъствие](#)